

Editorial

Vameșul și fariseul

Când Mântuitorul a rostit această pildă, a vrut ca ea să fie auzită „de către unii care se credeau dreți și priveau cu dispreț la ceilalți” (v. 9). Dintre cei vizați de Mântuitorul erau și fariseii care se credeau „dreți”, disprețuindu-i pe ceilalți „școliți inferior din punct de vedere al „dreptății”. Însăși denumirea de „fariseu” înseamnă „separat”. Ei nu se amestecau cu ceilalți pe care-i considerau mult mai prejos decât ei. Spuneau: „Mulțimea aceasta care nu cunoaște Legea este blestemată”.

Pilda lui Iisus pune foarte bine în lumină opoziția dintre cei doi oameni care s-au suit la Templu ca să se roage. Numai că rugăciunea fariseului nu este rugăciune. Aceasta pentru că el nu-l cere nimic lui Dumnezeu, fiind deplin satisfăcut de situația sa. Adresându-se lui Dumnezeu, el se contemplă de fapt pe sine însuși. O face cu admirație și îl compătimește pe Dumnezeu pentru că, în afară de el, nu mai are și alți slujitori cu adevărat credincioși.

Cuprins

Posibilitatea Întoarcerii!	p. 2
Poezie creștină	p. 4
Chivotul viu al Întropării	p. 6
Să avem răspuns bun la Judecată!	p. 7
Stropi din peniță	p. 8
Izgonirea lui Adam din Rai	p. 9
File de Sinaxar	p. 9
Traduceri	p. 10

Da, este adevărat, nu era răpitor, nici nedrept, nici adulter, postea cum cerea Legea lui Moise și dădea zeciuală, după Lege. Ce să mai spunem de sârmanul vameș, păcătos notoriu prin însăși ocupația sa. Toate păcatele pe care fariseul le vede la ceilalți nu fac cât păcatul de care suferă el. E vorba de păcatul slavei deșarte, înrudit îndeaproape sau chiar socotit una cu el, de păcatul mândriei.

Căci aceste păcate, slava deșartă și mândria, izvorăsc din situația pământească a unui om, din frumusețea trupească, din poziția socială, din bogăție și din altele. Spune Sfântul Ioan Casian despre acest păcat că el apare „când omul se

umflă de dorința unui renume deșert pentru bunuri duhovnicești și ascunse”. Diavolul nu se sperie de virtuțile noastre, el caută să-i doboare pe cei virtuoși cum spune Sfântul Ioan Scărarul: „Diavolul slavei deșarte simte o bucurie deosebită atunci când vede că se înmulțesc virtuțile”, căci el „așteaptă ca fiecare să avem recolta și grâul să se coacă, la fel și el așteaptă să fie adunate toate bogățiile noastre duhovnicești”.

Slava deșartă este în stare, ea singură, să ia în om locul tuturor celorlalte patimi. Sfinții Părinți ne învață să fim extrem de atenți la urmările acestui păcat. Căci slava deșartă are mare putere și face multe victime printre oamenii credincioși. Sfinții Părinți o compară cu o ceapă căreia îi iei o foaie și găsești sub ea alta, și alta. Sfântul Ioan Scărarul spune: „Așa precum soarele strălucește la fel pentru toți, tot astfel slava deșartă găsește timp să se bucure de toate lucrările noastre. Astfel, de pildă, din post îmi fac pricină de trufie, apoi, când încetez postul pentru a nu fi luat în seamă, mă slăvesc cu prudența mea. Sunt biruit de slava deșartă când port haine frumoase, dar găsesc motiv de trufie și când port haine sărmene. Sunt biruit de ea când vorbesc și sunt stăpânit de ea când păstrez tăcerea. Ea este asemenea unei capcane cu trei țepușe, oricum ai arunca-o tot rămâne o țepușă îndreptată în sus”.

(continuare în pagina 2)

Vameșul și fariseul

(urmare din pagina 1)

Ea este o moarte spirituală și înseamnă o pervertire a unei atitudini naturale și morale. Omul stăpânit de slava deșartă pierde simțul realității și se aruncă în iluzie și în delir. El nu mai este capabil să recunoască că tot ce este bun în el vine de la Dumnezeu. „Începutul tru-fiei omului este a părăsi pe Dumnezeu și a-și întoarce inima de la Cel ce le-a făcut”. (Învăță-turile lui Isus Sirah 10, 12). Iar dacă omul trufaș a ajuns să-L ignore pe Dumnezeu cu atât mai mult pe semenii săi.

Iată de ce apare această atitudine contradic-torie dintre fariseu, dreptul mândru și vameș, păcătosul smerit. Înțelegem acum mai bine de ce vameșul care stătea departe, neridicându-și nici ochii din pământ și doar rostind: „Dumne-zeule, milostiv fii mie, păcătosului” s-a întors mai îndreptat la casa sa. Rugăciunea lui curată și smerită a fost primită de Dumnezeu „căci s-a smerit pe sine și s-a înălțat”.

Vedem bine, așadar că leacul slavei deșarte este smerenia și plânsul pentru păcate. Astfel, să ne ferim de boala cea ucigătoare a slavei deșarte și să ne bucurăm întotdeauna de locul cel mai de jos. De acolo putem vedea mai bine pe Dumnezeu, izvorul și dătătorul a „toată darea cea bună și a tot darul cel desăvârșit”, Dumne-zeu vrednic de toată lauda și slava în veci. Amin!

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica XXIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 18, 10-14, 5 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Posibilitatea Întoarcerii!

„Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

Fă-mă ca pe unul din argații tăi”

(Luca 15, 18-19)

Contextul în care Domnul nostru Iisus Hris-tos, Mântuitorul lumii, rostește această pildă este acela în care fariseii și cărturarii se scan-dalizau de faptul că primea la Sine oameni cu viață păcătoasă. Ei considerându-se drepecți, curați, fără păcat înaintea lui Dumnezeu, de-oarece împlineau Legea lui Moise cu strictețe, voiau ca cei care nu erau cum se credeau ei să fie condamnați, alungați, excluși de Dumne-zeu. Ori Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca Mântuitor al tuturor oamenilor, chemând la Sine toate neamurile, pe toți, atât pe cei drepecți, pe cei curați, pe cei ascultători, dar și pe cei păcătoși, pe cei neascultători, sau cum arată pilda de astăzi, pe cei care au risipit darurile lui Dumnezeu. Acest fapt ar fi trebuit să-i bucure și pe cei ce considerau că au atins cea mai înaltă treaptă a trăirii după poruncile lui Dumnezeu și nu să se întristeze pentru pocăința acestora, pentru că primirea păcătoșilor nu le aduce nici o împuținare a răsplății pe care cei ascultători aveau să o primească de la Dumnezeu, iar de-săvârșirea fără iubire față de aproapele nu este desăvârșire!

De aceea, dintre cei care au tâlcuit această pildă, unii au spus că cei doi fii închipuie pe îngeri și pe oameni, cel în vârstă și ascultător reprezentând cetele îngerești, în timp ce fiul cel mai tânăr și risipitor ar reprezenta pe oameni, alții afirmă că fiul cel mare simbolizează popo-rul lui Israel, iar celălalt fiu, care a plecat depar-te de tatăl său, ar reprezenta celelalte neamuri ale pământului.

Dincolo de aceste interpretări, fiecare dintre noi, dacă privește la sine cu conștiința sinceră, își poate da seama că este un fiu risipitor, pentru că nu este nimeni fără de păcat, decât Mântuitorul Hristos, Dumnezeu întrupat. Fără păcat a fost cu darul lui Dumnezeu și Preasfân-ta și Preacurata Sa Maică, semn al iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate, și dovadă a sco-pului nostru pe care Dumnezeu vrea să-L împlinească cu și pentru fiecare, care nu a avut

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materia-lelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

păcate personale, iar de păcatul strămoșesc a fost curățită când Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât peste ea la Bunavestire. Acum rămâne ca fiecare dintre noi, să descoperim în ce stadiu al asemănării cu fiul risipitor suntem, cheltuind darurile în desfrânări, păscând porcii și dorind să ne hrănim cu roșcovele lor, pe calea de întoarcere către Tatăl, sau, de ce nu, în Casa Tatălui, în ascultare deplină față de El, recunoscători și smeriți că ne-a primit, deși nu meritam!

Fiul nerăbdător, ca orice fiu dornic de libertatea neliberă a păcatului, și poate plictisit de viața de îndestulare dusă lângă tatăl său, dorește să primească partea sa de avere mai devreme, când încă nu a dobândit discernământ, și deoarece nu s-a mulțumit să se bucure de daruri împreună cu tatăl, ci dornic de plecarea de la

și încă mai suntem în țara îndepărtată a păcatului, sub umbra morții, chiar dacă acum strălucește lumina lui Hristos peste noi, nu trebuie să privim de sus pe cei care se întorc acum sau mai târziu din această țară îndepărtată.

În țara aceea îndepărtată fiul a cunoscut lipsa darurilor de care nu a fost conștient când le avea, și aceasta pentru că, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare, în țara aceea, nu era o foamete de mâncare, ci o foamete de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu, căci fără hrana cea veșnică, omul va flămânzi totdeauna.

Cel de care s-a alipit el, în țara depărtată de Dumnezeu, este diavolul, stăpânitorul acestei lumi, pentru că odată ce s-a îndepărtat de împărăția lui Dumnezeu, de starea de fiu, ajunge rob diavolului care îl trimite să poarte grijă de porci, ce trăiau în mocirlă și necurăție. Câtă suferință nu a avut alergând după nestatornica și năvășa turmă de porci, așa încât își vede nefericita stare în care a ajuns. Devine atunci conștient de îndestularea celor care ascultă de Tatăl și-l slujesc, chiar și numai de pe treapta cea mai de jos, ca argați și deși păcătuise atât de mult, totuși harul lui

el, renunță la vrednicia de fiu. Ca orice fiu risipitor, care părăsește casa părintească și ia calea pribegiei, alături de cei care crede el, la un moment dat, că îl iubesc mai mult decât părinții săi. Fiul, plin de mândrie, s-a socotit vrednic de a cere de la tatăl său partea sa de avere, ca și cum ar fi meritat-o. Tatăl din iubire nu refuză cererea fiului, chiar dacă nu a dobândit încă experiența din ascultare.

Această plecare de la Tatăl său, însă, îl va face să cunoască ispitele vârstei. Căci plecând departe, el a renunțat nu numai la Casa Tatălui, care era și a sa, ci și la ocrotirea Sa, pentru că nemaifiind în ascultare de Tatăl și lepădându-se de Biserică, ca orice păcătos și-a cheltuit darurile primite ca moștenire. Cel ce se separă de Dumnezeu este un izgonit din patria sa, căci prin păcat toți suntem departe de Dumnezeu, dar avem posibilitatea apropiării prin sângele lui Hristos (Ef. 2, 13). Dar ca unii care am fost

Dumnezeu nu îl părăsise definitiv. El încă îl recunoaște pe Dumnezeu ca Tată, pentru că prin baia Botezului toți am devenit fii ai lui Dumnezeu și putem să-l numim pe Dumnezeu Tată: „Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi”.

Deși Dumnezeu cunoaște toate, ca Cel care a creat toate și le ține în existență, totuși El așteaptă cuvintele mărturisirii noastre, ca smerindu-ne să fim înălțați, după cum mândrindu-ne am fost smeriți. Celui care colaborează cu harul, acesta îl face conștient de starea în care se află, și se ridică, întorcându-se, și încă departe fiind, Tatăl îi iese în întâmpinare și îl trimite pe Fiul, care coboară din cer, și vine pe pământ, în întâmpinarea noastră. Ne dăruiește haina ha-

ului, pe care am pierdut-o prin păcat, prin Taina Botezului sau dacă am păcătuit și am plecat după Botez, prin al doilea Botez, așa cum este numită Taina Pocăinței sau botezul lacrimilor, care depinde de fiecare dintre noi dacă primim sau nu harul pierdut. Ne pune inel în mână, refăcând astfel legământul, aducându-ne înapoi cinstea cea dintâi, și încălțăminte care ne apără și ne dă putere de a călca peste toată puterea și lucrarea vrăjmașului.

Mărturisirea ne face vrednici de a primi daruri la care nici nu ne-am fi gândit, pentru că Tatăl este Bun și Mult-Milostiv și îl primește pe cel ce se mărturisește, nu ca pe un argat, ci îi dă sărutare ca unui fiu, primindu-l ca pe unul ce a murit și a înviat, învrednicindu-l de ospățul dumnezeiesc și de veșmântul harului celui dintâi.

Bunătatea Tatălui se vede nu numai din faptul că i-a oferit fiului risipitor darurile cu care el a plecat și le-a risipit în țara îndepărtată, ci marea bunătate se vede din aceea că, deși s-a întors sărac, după ce a viețuit pe tărâmul patimilor trupești, totuși Tatăl l-a primit nu ca pe un argat, așa cum cerea el, ci l-a repus în treapta de fiu iubit.

Cât despre fiul cel mare, care pare în ochii lui ascultător și virtuos, chiar dacă simbolizează

Israelul, fiul cel după trup, în sensul că Domnul după firea omenească s-a născut din seminția lui Israel, cu toate că ei se credeau împlinitori ai Legii, de multe ori îi aflăm răzvrătiți și neascultători, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament unde îi vedem răzvrătiți împotriva Mântuitorului, pentru că primește la Sine pe păcătoși, chiar dacă sunt de același neam cu ei, sau de alt neam.

Referindu-ne la cei de astăzi, care se consideră drepti în ochii lor, aceștia stau afară din cauza invidiei lor și nu doresc să intre în Casa Tatălui, judecând pe frații lor, după vechile obiceiuri, lipsindu-se astfel de bunătățile Tatălui, înlăturându-se singuri de la bucuriile Sale, pentru că cel ce nu se bucură de întoarcerea fratelui său, nu are iubire față de aproapele și prin aceasta nici față de Dumnezeu, și nici nu-și recunoaște nedesăvârșirea sa, astfel că acela nu este vrednic să intre la ospățul cel veșnic din Casa Tatălui și să se bucure împreună cu El.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica XXXIV-a după Rusalii,

a Întoarcerii fiului risipitor,

Sf. Ev. Luca 15, 11-32, 12 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Bunul Dumnezeu a binevoit
Să ne trimită ajutoare,
De la început până la sfârșit,
Ca să ne fie îndrumătoare.

Atâția oameni binecunoscuți
S-au născut pe-acest pământ,
De Duhul Sfânt fiind insuflați
Să păstreze-al nostru legământ

De credință neînfruntată,
Cu un respect nemăsurat,
Pentru Cel ce-a iubit lumea toată,
Coborând să ne scoată din păcat.

Așa a fost și Sfântul Trifon
Ce-n ținutul Frigiei s-a născut;(sec. III)
De mic a cunoscut pe Domnul
Și-n dreapta credință a crescut.

De Duhul Sfânt a fost întărit
Și având o minte luminată,
El credința a propovăduit,
Din suflet cu inima curată.

După moartea cezarului August,
În Roma, Gordian a stăpânit,
Care, deși era închinător la idoli,
Pe creștini nu i-a prigonit.

Prin rânduiala lui Dumnezeu,
(Cu un scop bine definit)
I s-a permis celui rău,
Ca un suflet tânăr să fie chinuit.

Gordiana, fiica lui Gordian,
O tânără, de părinți iubită,
A fost posedată de demon
Și foarte mult chinuită.

Tot prin a Domnului îngăduință,
Necuratul, tare a vorbit,
Spunând în fața părinților,
Că, numai de Trifon va fi izgonit.

Gordiana, era o tânără fecioară,
Preafrumoasă și înțeleaptă
Și fiind la vârsta căsătoriei,
De mulți tineri era curtată.

Toți cei din familia înstărită
Și-ar fi dorit-o de soție,
Pentru atâtea calități
Și pentru marea ei bogăție.

Dar, când diavolul în ea a intrat
Și a început să o chinuiească,
Toate visele s-au spulberat,
Că el a început să o muncească:

În foc și în apă o arunca
Și-n palat a început calvarul,
Toată lumea suferea
Și s-a instalat amarul.

Părinții erau disperați
Și foarte mulți medici au adus,
Însă niciunul dintre ei
N-a fost pregătit de ajuns.

Știința se dovedea neputincioasă
În acea boală drăcească,
Iar fata deșteaptă și frumoasă
Continua să se rănească.

Auzind împăratul de Trifon,
În tot imperiul a fost căutat
Și mulți tineri cu-acest nume
Au fost aduși la palat.

Niciunul nu s-a dovedit
A fi Trifon cel credincios,
Până când într-o pădure
Lângă un izvor stătea jos

Trifon, ce păzea un cârd de găște
Și doar șaptesprezece ani avea,
Singur stătea în acea liniște
Și cu multă credință se ruga.

Sfântul Mucenic Trifon (1 februarie)

Când i s-a spus care-i motivul,
Cu solii la palat, Trifon a plecat,
Dar s-a cutremurat necuratul,
Când Trifon, de fată s-a apropiat,

Că mai avea trei zile de mers,
Dar diavolul nu a mai suferit
Să locuiască în acea fecioară
Și locașul cel vechi a părăsit.

„Nu pot să mai locuiesc aici,
Că tânărul Trifon este aproape”
Și a plecat lăsând fecioara liberă,
Că își dorea necuratul să scape.

A treia zi, când Trifon a sosit,
La împărat a fost condus,
Dar Gordiana fusese deja vindecată,
Încât părinții s-au bucurat nespus.

Ca să se încredințeze că Trifon
Este cel ce fiica le-a vindecat
Și văzându-l pe acest tânăr,
Ca să îl arate pe diavol l-au rugat.

Stând în post și rugăciune, (6 zile)
Trifon și mai mare putere-a primit
Asupra diavolului, de la Domnul,
Că necuratul a fost nevoit,

Să se arate în urățenia sa,
Ca un câine negru, întunecat,
Având ochii ca de foc
Cu capul în pământ plecat.

„Ție îți zic, duhule necurat,
În numele Domnului Hristos,
Arată-te înaintea celor prezenți
Și spune-le, că ești neputincios”.

„Cine te-a trimis, demone,
Să intri în această fecioară?”
I s-a adresat Trifon diavolului,
Văzându-l pentru prima oară.

Demonul, văzându-se descoperit,
Cu toate că nu părea bucuros,
S-a supus Sântului Trifon,
Care era întărit de Domnul Hristos.

Le-a spus că demonii nu au putere
Asupra celor credincioși,
A celor ce cred în Dumnezeu
Și în Fiul Său Iisus Hristos,

Unul-Născut, pentru care
Petru și Pavel în acest loc au murit,
Pentru că, mai mult decât orice,
Ei pe Domnul Hristos au iubit,

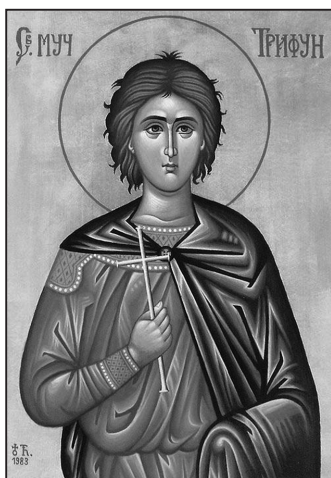
Viața pentru El și-au dat
Și-atât de mult L-au mărturisit,
Că pentru nimic în lumea asta
De El nu s-ar fi desprărit.

Dar diavolul a completat,
(Văzând că Trifon îi cere),
Că doar asupra celor ce îl ascultă,
Necuratul are multă putere,

Că cei ce fac voia diavolului : idoli,
Descânțece, farmece, ucideri, fac rău,
Zavistie și mândrie, fumat, hulă,
Cu ele se înstrăinează de Dumnezeu

Și se transformă de bunăvoie
În prietenii și supușii celui rău,
Cu care, în veșnicie,
Împreună se vor chinui mereu.

Toți cei prezenți s-au spăimântat
Și mulți au crezut în Hristos,
La închinarea la idoli au renunțat,
Trăind restul zilelor cu folos.

Trifon a poruncit diavolului
Să se ducă în iad la Satan, tatăl său,
Chiar în mijlocul focului,
Acolo unde-i locul celui rău.

Împăratul, multe daruri i-a dat
Sfântului Trifon, pentru că a tămăduit
Pe Gordiana, apoi el a plecat
Și, pe drum, tot aurul a împărțit.

În patria lui, singur s-a întors,
Și dreapta credință a propovăduit,
Că întărit de Duhul Sfânt
Mulți bolnavi a tămăduit.

Pentru viața lui cea sfântă,
El de la Domnul a primit,
Din plin, harul Duhului Sfânt,
Pe care în scop nobil l-a folosit.

După Gordian și Filip,
La împărăție a venit
Deci, cel care, cumplit,
Pe creștini a prigonit. (249-251)

Foarte mulți dreptcredincioși
Au fost prinși și chinuiți:
Mulți au renunțat la Domnul
Și au rămas nemântuiți.

Frica i-a paralizat și nu au realizat,
Că vor pierde pentru veșnicie,
Mântuirea cea gătită
Celor ce cu Domnul au vrut să fie.

Cei puternici în credință,
De Duhul Sfânt au fost întăriți
Și au rezistat torturilor,
Ei neputând fi biruiți.

Fiind pârât și Sfântul Trifon
Că slujește lui Hristos,
Că știe meșteșugul doctoricesc,
Și, că pe păgâni, la credință i-a întors.

Acvilin, fiind atunci în Niceea,
Află despre Trifon că e credincios
Și că tămăduiește pe cei bolnavi
Și-i învață să creadă în Domnul Hristos.

A fost luat și Sfântul Trifon,
Cel ce lumina ca o făclie
Prin credință și fapte bune
Și la judecată a mers cu bucurie.

Când este pus să se închine
Idolilor, le răspunde curajos,
Că el slujește cu credință
Doar Domnului Iisus Hristos.

Acvilin, mai marele Bitiniei,
În multe feluri l-a chinuit:
Bătăi cu băte, tras pe roată,
Ars cu făclii și batjocorit,

Legat de cai și cuie bătute în tălpi,
Desculț iarna prin zăpadă,
Plimbat prin toată cetatea,
Ca toată lumea să-l vadă.

Trupul Sfântului Trifon a fost sfâșiat
Cu gheare de fier ascuțite
Și tot ce diavolul i-a învățat;
Atâtea chinuri de el scornite.

Dar nimic nu l-a putut opri
Pe Trifon, de la marea lui credință
În Domnul Iisus Hristos,
Prin care a câștigat biruință,

Că Duhul Sfânt era asupra lui
Și îl întărea în suferințe
Și nici măcar nu se gândea
La aceste suferințe.

Dimpotrivă, el știa bine,
Că suferă pentru Hristos
Și se bucura cu duhul,
Că îi sunt spre al lui folos.

El îi îndemna pe toți să creadă,
În Dumnezeu adevărat
Și în timp ce era chinuit,
Permanent el s-a rugat

Pentru el și pentru oameni,
Și, când la moarte a fost condamnat,
Chiar înainte de a i se tăia capul,
Sufletul sfânt, de Domnul a fost luat.

Și a fost ridicat la cer cu îngerii,
Pentru că îi mulțumea lui Dumnezeu,
Că Duhul Sfânt l-a întărit
Și i s-a împotrivit celui rău.

Ca secerat a căzut la pământ, (1 febr. 250)
Când sufletul la Domnul a plecat,
Iar creștinii ce erau în Niceea
Trupul sfânt i l-au luat

Și cu pânze curate l-au învelit,
După ce cu arome l-au uns
Și să-l îngroape la ei ar fi dorit,
Ca pe un ocrotitor l-ar fi pus,

Dar Sfântul Trifon li s-a arătat
Și creștinilor le-a poruncit,
Să îl ducă la el în sat,
Acolo unde a copilărit.

La Campsada a fost îngropat,
Ca pământul să îl binecuvânteze,
Că aici a fost, de părinți, educat
Și asupra lor vrea să vegheze.

Pentru credința nețărmurită
Și sufletul lui întărit,

Duhul Sfânt l-a păzit de ispită,
Că s-a rugat, a crezut și s-a smerit.

Cu cununa nestrăciunii
A fost binecuvântat de sus,
Că Sfintele Treimi mereu,
Cu nădejde, în toate s-a supus.

Mulțime de oameni a adus,
La credința cea adevărată,
L-a propovăduit pe Domnul Iisus
Și a dus o viață nepătată.

Și mulți bolnavi a tămăduit
Prin puterea ce i s-a dat,
Că pe oameni din inimă i-a iubit,
Și cei ce l-au rugat, s-au vindecat.

A rămas și-acum ocrotitor,
Al celor ce sunt în suferință,
Că Sfântul Trifon a ieșit biruitor
Pentru a lui mare credință.

Dumnezeu i-a dăruit
Putere asupra celui rău
Și chiar pe diavol l-a umilit,
Că Domnul i-a oferit ajutorul Său.

Pe 1 februarie, în multe sate,
Preoții sunt chemați să sfințească
Grădinile, livezile, ogoarele,
Ca de calamități să le ferească.

„Agheasma Sfântului Trifon”,
Pe 1 februarie se binecuvântează,
Cu care oamenii stropesc livezile
Și Sfântul Trifon le veghează,

Apărându-le de dăunători,
De grindină și vijelii să le ocrotească,
De insecte și alți prădători,
Recoltele să le ferească .

Îl rugăm pe Sfântul Trifon
Să ne fie un blând ocrotitor,
Izgonitor al duhurilor necurate
Și spre Cereasca Împărăție călăuzitor.

Și pe noi să ne învrednicească
A fi părtași ai veseliei,
Pașii să ni-i însoțească,
Să mergem pe drumul bucuriei.

Îi mulțumim Bunului Dumnezeu
Pentru că prea mult ne-a iubit
Și printre noi a trimis mereu,
Sfinți îndrumători, ce ne-au călăuzit.

Dumitra Groza

(1 februarie 2023)

Sursă foto: doxologia.ro

Chivotul viu al Întrupării

Radu Cârstoiu Arbore

E ziua cea mai tristă din toate câte sunt,
Când raiul desfătării a devenit pământ
Protopărinții noștri, purtând o grea povară
Pentru neascultare, din Rai sunt dați afară.

În fața evidenței, nu au un alt temei
Încât Adam și Eva, se-acuză între ei,
Iar poftitoarea Eva se scuză de păcat,
Că șarpele, vicleanul, chiar el i-a învățat.

O, tu, mândrie oarbă, o, tu, neascultare,
O, tu, cădere tristă din slavă și-nchinare
O, tu, întunecime ce cu al tău eres,
Întinezi o lume, un colț de Univers.

Ce trist e astăzi Domnul ! Iubirea e trădată,
A-toate-Creatorul se simte, totuși, Tată.
Dreptatea-l este aspră, dar mila-l este mare
Încât deschide ușa pentru restaurare.

Din rai sunt dați afară, dar nu în veșnicie,
Doar lumea lor se schimbă și toată lumea vie.
Lăsatu-le-a lor chipul, iar pentru asemănare
Este păstrarea legii, divina căutare.

Doar prin sudoarea frunții își vor câștiga traiul,
Iar la venirea morții închis le este Raiul.

Dar le-a lăsat nădejdea că, într-un viitor,
Se va trimite lumii, un răscumpărător.

Prin Avraam și Iacob, prin Moise și David,
Aleasă-i seminția, dintr-un pământ arid,
Menirea fiindu-i dată poporului evreu,
Să țină veșnic trează credința-n Dumnezeu.

Trimisu-le-a prorocii pentru iluminare;
Prin Moise le-a dat Legea spre sfântă îndreptare
Și pas cu pas vestit-a, spre mântuirea lor,
Cum va veni Mesia cel răscumpărător.

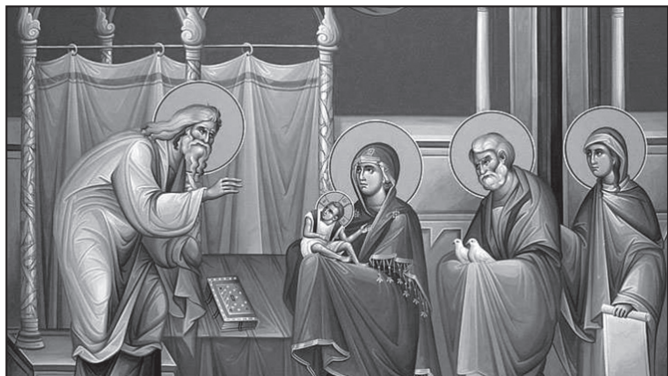
Voi, slujitori la Templu, cu toții privegheați,
Când va veni Mesia să știți să așteptați.
Voi, păstrători ai Legii, ai Sfințelor Scripturi,
Preoți și saducheii, cu-atâtea sinecure,

Voi farisei prea mândri, cu fruntea către soare,
Ce vă smeriți cu fală spre-a voastră înălțare,
Recolta este coaptă, dar vine pe furiș
Amăgitorul morții, în timp de seceriș.

Voi ce cunoașteți vremea, de ce mai pregetați,
Când roada e bogată, de ce nu secerăți?
Voi ce-nvățați poporul, veți fi, cum Domnul spune,
Prea trândavi, asemeni fecioarelor nebune?

Și iată Isaia vestește acea zi,
Când, mai presus de fire, Hristosul va veni:
„Și iată că Fecioara, prunc în pânțece va lua,
Și Fiul, Cel trimis, Emanuel se va chema.”

Va naște pe Acela, ce șarpelui viclean,
Îi va strivi capul spre-a lumii-ntregi alean.
Da-n agonia morții, cum scris a fost dintâi,
Șarpele, Fecioara, va mușca de călcâi.

Acela ce se naște, Cel nebăgat în seamă,
Răscumpărând păcatul, scăpându-ne de teamă,
Va merge-n fața turmei ca Cel preabun Păstor
Ce duce turma albă spre viață, la izvor.

Și moartea omorând-o prin jertfa de iubire,
Restaurând Făptura și-ntreaga Sa zidire,
Ne va-mpăca cu Tatăl și, a iadului zăvoare,
Rupându-le pe toate, cu Sfânta liberare,

Va redeschide Raiul cu minunate porți,
Iar sfinții ce în lad stăteau între morți,
Se vor întoarce-Acasă, cu cei ce se sfințesc
Și au asemănarea Tatălui Ceresc.

Cum nu e om sub soare din cei născuți din lut,
Ca în ispita morții să nu fie căzut,
Pentru toți aceia, om bun ori păcătos,
Spre-a tuturor nădejde, S-a întrupat Hristos.

Păcatul este moarte, iar moartea este iad,
Cumplita deznădejde a celor care cad.
Căci iadul disperării, alături de cel Rău,
E tot ce e departe de Bunul Dumnezeu.

În Cerurile Sfinte e toată lumea vie,
Izvorul de lumină, iubire și-armonie.
Sfințenia e haina, chivot prealuminat,
Unde nu pătrunde nimic ce-i întinat.

Când pocăința spală din sufletul murdar,
Desăvârșește Domnul prin marele Său Har.
Mai albă ca omătul, ce la Botez primiți,
E haina cea de nuntă a celor mântuiți.

(27 ianuarie 2019, Tg-Jiu), Sursă foto: realitatea.net

Să avem „răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos”!

Perioada **Triodului** începe cu trei săptămâni pregătitoare pentru **Postul Mare** și se încheie la **Slăvitul și Luminaatul Praznic al Învierii** Domnului nostru Iisus Hristos, care deschide perioada **Penticostarului**.

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți este a treia de la începutul **Triodului**, înainte de începerea **Postului**, de aceea se mai numește și **Duminica lăsatului de sec de carne**.

Pericopa evanghelică a acestei duminici se află în **Evanghelia după Matei (Matei XXV, 31 – 46)**, iar aici aflăm că la sfârșitul veacurilor, Domnul nostru Iisus Hristos va judeca lumea, de la început și până la sfârșitul ei. Sfârșitul lumii aduce cu el întâmplări neobișnuite: *soarele se va întuneca și luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer și puterile cerești se vor zgudui (Matei XXIV, 29)*. Cu siguranță, toate acestea, înainte de **Judecată**, vor crea o angoasă, un motiv serios de îngrijorare și de spaimă: *dacă asta este înainte, oare Judecata cum va fi?* Ca atare, aceasta este numită pe bună dreptate **Înfricoșătoare**. Mântuitorul S-a arătat lumii în chip smerit. Fiul lui Dumnezeu a apărut în chip de Prunc plâpând și neajutorat, tocmai pentru a nu-i înfricoșa pe oameni, iar aceștia să se apropie de El fără teamă (v. *Irineu, Mitropolitul Olteniei – Pastorală la Nașterea Domnului 2022*). Hristos nu Se naște la Roma, capitala celei mai puternice națiuni din acel timp, dar nici la Ierusalim, ci într-o provincie desconsiderată și aflată sub stăpânire păgână (v. *N. Steinhardt – Dăruind, vei dobândi*). Nu Se naște într-un palat sau vreo casă de om înstărit, ci apare într-o peșteră transformată în staul de oi. Preasfânta Sa Maică, fără vreun ajutor (fără asistență medicală, în condiții impropii pentru a aduce pe lume un copil, fără vreun ajutor material – nu a primit trusou pentru naștere și ajutor financiar de la primărie) în singurătate Îl naște. Hristos

propovăduiește **iubirea**: *celui ce iubește mult, mult i se iartă; milostenia și iertarea: milă voiesc și nu jertfă; celui ce-ți cere haina, lasă-i și cămașa; fiți milostivi, blânzi și iertători; nu de șapte ori să iertați, ci de șaptezeci de ori câte șapte; Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!; că de veți ierta celor ce vă greșesc și Tatăl vă va ierta vouă*; propovăduiește **răbdarea în suferință, risipirea dorinței de răzbunare**: *dacă cineva te lovește peste obrazul cel drept, întoarce-i-l și pe celălalt; pune sabia în teacă, căci cine scoate sabia, de sabie va pieri*. La finele acestei lumi, când *iarăși va să vină*, Fiul lui Dumnezeu nu va mai apărea în fața lumii blând, smerit, cu iubire și neajutorat, ci va fi *cu slavă, însoțit de sfinții Săi Îngeri, ca să judece viii și morții* și să se instaureze Împărăția Sa, care *nu va mai avea sfârșit*, dar să judece după **dreptate**. Întreaga omenire, toți oamenii vor da socoteală în fața Fiului, căci **judecata Lui cea dreaptă a primit-o de la Tatăl**. Iarăși, un alt motiv de teamă pentru această **Judecată**. Și un al treilea motiv pentru care putem spune că este **Înfricoșătoare** ar fi **neprevăzutul care se descoperă** (*Daniel, Patriarhul BOR – Predică la Duminica Lăsatului se sec de carne, 8 februarie 2010*). Domnul Iisus Hristos va cere socoteală fiecărui om pentru cum s-a purtat în viață, pe pământ, cu Fiul lui Dumnezeu, Care, în mod tainic, a fost prezent în toți cei goi, flămânzi și însetați, bolnavi, întemnițați, călători și străini în lume. Dacă aici, pe pământ, Domnul ne lasă neîngrădită libertatea de a-L iubi sau de a-L urî, la Judecată și El își va manifesta libertatea în slava Sa dumnezeiască. **Judecata de Apoi** ne oferă în chip tainic legătura dintre **smerenia și slava Domnului**, smerenia fiind spațiul libertății noastre.

Accentul pe care Fiul Omului îl pune la această Judecată nu este atât judecarea păcatelor: ucideri, tâlhării, înșelăciuni, furtisaguri și desfrânări, ci mai mult pe săvâr-

șirea **faptelor milei trupești**: a da hrană celui flămând, a da de băut celui însetat, a îmbrăca pe cel gol, a oferi găzduire celui străin, a cerceta pe cel bolnav și pe cel din închisoare și de a îngropa pe cel mort. Se înțelege că acestea trebuie dublate și de **faptele milei sufletești**: a da sfat bun celui ce se îndoiește, a învăța pe cel neștiutor, a îndrepta pe cel ce greșește, în duhul blândeții și al răbdării, a ne ruga pentru aproapele, a mângâia pe cel întristat, a suferi cu răbdare în necazuri, strâmtorări și

tul Judecător va fi drept, adică nemitarnic – Domnul nu poate fi înduplecat cu șpagă, ci poate fi îmbunătățit prin rugăciunile de mijlocire pe care le spunem **neîncetat** unii pentru ceilalți. Nu vom fi întrebați de nivelul studiilor, de titlurile academice sau de glorioasele premii pământești, dacă am săvârșit minuni, dacă am fost șefi buni sau angajați ascultători. Nimic din toate acestea, căci Hristos ne va judeca după ceea ce este în firea omenescă, după **bunul simț** din noi și **condițiile existenței**

noastre și pe care le-am manifestat față de El: *după cum l-am dat să mănânce și să bea; după cum nu l-am neglijat când era bolnav și întemnițat, după cum l-am îmbrăcat fiind gol și după cum l-am primit în casele și în sufletele noastre.* Într-un cuvânt, va avea criteriul **omeniei** noastre. Fiecare se va întreba justificat și nu: *când a fost Domnul mereu în mijlocul nostru?* Dacă am fi avut credință, trebuia să fi avut mereu și cuvintele Lui în inimile noastre: *iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor!* De aici, nejustificarea întrebării. Apoi, Domnul ne va tăia orice subterfugiu de dezvinovățire și chițibuș avocătesc cu care în mod parșiv și viclean să ne apărăm: întrucât ați făcut/nu ați făcut unuia dintre aceștia prea mici, Mie mi-ați/ nu Mi-ați făcut. Adică, trebuia să nu luăm în derâdere vorbele bunicilor și înaintașilor noștri care ne-au spus lămurit că *cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută.* Adică și-L face datornic, iar ca orice împrumutat și Domnul va plăti dobândă. Boierește. Și fiecăruia după dreptate.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica Lăsutului sec de carne,

a Înfricoșătoarei Judecăți,

Sf. Ev. Matei 25, 31-46, 19 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

prigoniri și a-i întări și pe ceilalți aflați în asuprire, a îi ierta pe cei care ne-au greșit. **Dreptul Judecător** nu va avea criteriu cât rău, ci cât bine am săvârșit în această viață pământească. Așadar, **mântuirea** noastră nu va ține cont că nu am săvârșit vreun rău pe pământ, ci de faptul că nu am săvârșit măcar o faptă bună în această viață (și în acest caz am pierde raiul și am intra în iad). **Nu va fi suficient că nu am făcut rău cuiva, ci dacă am făcut bine multora dintre semenii noștri.**

Judecata va fi dreaptă, într-o clipită, ca un fulger, dar când va apărea Fiul Omului întru slava Sa, nu știm, căci El va veni fără să prindem de veste, ca un fur. **Drep-**

parșiv și viclean să ne apărăm: întrucât ați făcut/nu ați făcut unuia dintre aceștia prea mici, Mie mi-ați/ nu Mi-ați făcut. Adică, trebuia să nu luăm în derâdere vorbele bunicilor și înaintașilor noștri care ne-au spus lămurit că *cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută.* Adică și-L face datornic, iar ca orice împrumutat și Domnul va plăti dobândă. Boierește. Și fiecăruia după dreptate.

Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica Lăsutului sec de carne,

a Înfricoșătoarei Judecăți,

Sf. Ev. Matei 25, 31-46, 19 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță Și totuși, are un rost venirea la biserică

Odată, un tânăr i-a spus duhovnicului său dintr-o mânăstire:

— Părinte, vin degeaba la biserică, nu pricep ceva din slujbe, am senzația că doar pierd timpul, totul pare zădarnic. Plec și nu voi mai veni.

— Bine, fiule, i-a zis părintele, dar te rog, ca înainte de plecare să îmi mai faci un mic favor! Primești?

— Primesc, a răspuns tânărul.

— Uite, am fost în grădină și am lăsat în fața chiliei o tărână, o coșarcă. Du-te la râu, umple-o cu apă și lasă-mi-o apoi tot în fața chiliei, ca după aceea să merg să ud în grădină. Tare mult mă vei ajuta, dacă vei face asta.

Tânărul, gândind că este ultima sa ascultare, nu a vrut să-l amărăscă mai tare pe părinte și să refuze, dar cum să aduci apa de la râu cu coșul?

A plecat la râu, l-a umplut cu apă și în drum spre chilie apa s-a scurs printre nuiiele.

— Ai dus apa pentru grădină? – l-a întrebat părintele.

— S-a scurs din coș, a zis tânărul.

— Doar nu te-i da bătut, mai du-te o dată!

Rezultatul a fost același, dar părintele l-a mai trimis de vreo două ori. Supărat pe munca de Sisif la care duhovnicul îl punea, ucenicul i-a spus duhovnicului:

— De voi face asta de o mie de ori, este un lucru cu neputință de împlinit, pentru că apa se va scurge printre nuiiele.

— Adu-mi coșul cu care te-am trimis la apă și mă voi duce eu să-l umplu, i-a zis părintele.

Tânărul a adus coșul, dar duhovnicul i-a strigat:

— Adu-mi coșul meu, nu altul!

— Țsta este părinte.

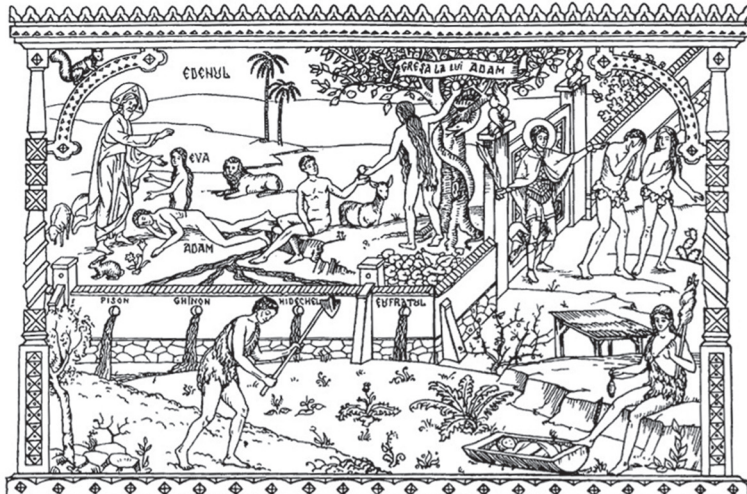
— Nu, nu-i ăsta! Eu ți-am lăsat la chilie un coș plin de brazde și de noroi din grădină, iar tu mi-ai adus un coș curat.

Acesta a fost răspunsul la întrebarea nerostită a tânărului: „la ce să mai vin la biserică?” Și-a dat seama că, totuși, chiar dacă participăm în biserică la sfintele slujbe și ni se pare că nu avem vreun folos, nu se poate să nu găsim ceva curățitor de suflet. Și cu un rost.

Prof. Felicia Păunescu

Izgonirea lui Adam din Rai

Pericopa evanghelică din duminica aceasta este relatată de Sfânta Evanghelie de la Sfântul Apostol și Evanghelist Matei cap 6, versetele 14-21. Vedem, așadar, că Duminica aceasta a Izgonirii lui Adam din Rai mai este numită și Duminica Iertării. Denumirea aceasta cuprinde totalitatea pregătirii pentru Sfântul și Marele Post. De aici, cunoaștem și știm că omul a fost creat pentru Rai și pentru cunoașterea și comuniunea harică cu Dumnezeu și că păcatul este cel care l-a lipsit pe om de viața binecuvântată, existența lui pe pământ transformându-se într-un exil.

Mântuitorul lumii deschide ușa Raiului celui ce îl urmează, iar Biserica prezintă frumusețea Împărăției lui Dumnezeu în viața noastră, aceasta fiind pelerinajul către patria noastră cerească. Postul este eliberarea de sub robia noastră față de păcat, din temnița acestei lumi. Pericopa evanghelică stabilește condițiile eliberării:

Prima este *postirea* – refuzul de a accepta dorințele și îndemnurile firii noastre decăzute ca fiind normale, efortul de a ne descătușa din stăpânirea cărnii asupra duhului. Pentru a fi eficace, totuși, postul nostru nu trebuie să fie fariseic, nu trebuie să ne „fălim” cu acesta. Nu trebuie „să ne arătăm oamenilor că postim, ci Tatălui nostru, Care este în ascuns”.

Cea de-a doua condiție este *iertarea* – „că de veți ierta oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru Cel ceresc”. Biruința păcatului, principalul semn al stăpânirii sale asupra lumii este dispersarea, izolarea, ura. Așadar, prima încercare de a sparge această fortăreață

a păcatului este iertarea: reîntoarcerea la unitate, la solidaritate, la iubire. A ierta înseamnă a pune între mine și „vrăjmașul” meu iertarea lui Dumnezeu Însuși. A ierta este depășirea „punctului mort” în relațiile umane și raportarea lor la Hristos. Iertarea este „crăpătura” Împărăției cerești deschisă către această lume păcătoasă și decăzută.

Cea de-a treia condiție evocată de această Sfântă Evanghelie este aceasta: „*Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică, ci vă adunați comori în ceruri*”. Și zice concluzia: „Pentru că acolo unde este comoara voastră, este și inima voastră”. Este cea de-a treia limitare, față de cele *materiale*. Dumnezeu ne-a oferit lumea aceasta nouă să ne bucurăm de ea. Dar e nevoie să punem limitări, e nevoie să fim atenți, ca noi să stăpânim această lume și nu lumea să ne stăpânească pe noi. Zic încă o dată: nu e nevoie de analize complexe ca să înțelegem cât de nefastă poate să fie o atitudine în care ne învălmășim cu lumea, ne facem una cu lumea, cu bogățiile ei, fără să punem, totuși, niște limite în viața noastră. Fără limite, uităm cine suntem. Limitele, de fapt, ne dau identitatea noastră. Fără limite este ca și cum ne-am trezi într-o lume străină în care nu știm limba, nu știm pe nimeni; cum ne-am simți? Limitele și limitările ne arată cine suntem. Și ne mai arată și lucrul acesta: ne învață să respectăm și limitele celui alt și să nu trecem peste limitele lui. Limitele noastre se întâlnesc într-un mod armonios cu limitele celui care ne stă în față și, în felul acesta, avem de-a face cu armonie, avem de-a face cu o viață în care fiecare își cunoaște locul împreună și spre împreună-slujirea celui alt.

Și concluzionăm: Postul pe care Biserica ni-l pune la îndemână în aceste momente ne aduce cu sine – și zic în sens pozitiv acum, și aceasta a fost și pledoaria mea astăzi – un set de limite pentru Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca să dobândim nu doar Raiul, ci Împărăția lui Dumnezeu. Și, în același timp, lucrând în viața noastră aceste limitări, ne mai pune la îndemână un lucru și ne cheamă la o așteptare întru nădejde frumoasă. Pentru că la sfârșitul Postului suntem chemați să ne întâlnim cu Domnul Hristos, Care înviază din mormânt. Și zicem: „Așteptând am așteptat pe Domnul și El S-a plecat spre mine”. Amin.

Pr. Alin Constantin Nicola

Parohia Comoșteni, Protoieria Băilești, Jud. Dolj

(predică la Duminica Lăsatului sec de brânză,

Sf. Ev. Matei 6, 14-21, 26 februarie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Ierarh Partenie, Episcopul Lampsacului – Grabnic tămăduitor și izgonitor al demonilor (7 Februarie)

„Și părtaș obiceiurilor și următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflăte, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând și cu credința răbdând până la sânge Sfinte Mucenice Partenie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre”. (Tropar)

Sfântul Partenie din Lampsakos a trăit în Asia Mică, în secolul al IV-lea după Hristos, și este sărbătorit în fiecare an pe data de 7 februarie. Acest Mare Sfânt este recunoscut în mod deo-

sebit ca fiind Sfântul Tămăduitor al cancerului și al tuturor bolilor trupesti și sufletești. Pe lângă aceste calități de taumaturg, Sfântul Ierarh Partenie a primit de la Dumnezeu darul deosebit de a izgoni demonii și de a-i ușura pe oamenii care suferă de influența magiei, farmecelor, vrăjilor și a altor acțiuni satanice.

S-a născut în Melitoli, fiind fiul unui diacon pe nume Crisotor, și a crescut ascultând cuvintele Sfintei Scripturi. De mic s-a învrednicit de darul lui Dumnezeu. Pescuia și dădea peștele milostenie săracilor, iar pentru că avea o viață curată, Domnul

I-a înzestrat cu darul izgonirii demonilor. După ce a tănuțit o vreme acest lucru, pe când avea 18 ani, a fost aflat și chemat de episcopul Filip al Melitopolei, care după ce l-a cercetat s-a minunat de faptele lui. A poruncit să-l învețe carte și, după ce a învățat, a fost preoțit și i s-a încredințat cârmuirea Bisericii, chiar dacă nu dorea acest lucru. Pe măsură ce se ruga și poștea, darurile sale se înmulțeau, căci era și vindecător de boli și grabnic ajutorător, făcând multe minuni.

Printre minunile lui, a fost și aceasta: L-a întâmpinat în drum un om pe care-l lovea în obraz un taur cu cornul, încât i-a scos ochiul, pe care îl ținea cu mâna lui tremurândă. Sfântul, luându-l cu mâna, l-a pus la locul lui și, cu apă spălându-l, în trei zile l-a tămăduit desăvârșit. O femeie, având o vătămare cumplită și netălmăduită în părțile trupului cele ascunse, a venit la sfântul cerându-i tămăduire, iar cuviosul făcându-i semnul crucii pe fruntea ei, îndată acea femeie s-a tămăduit. Altă dată, mergând sfântul să cerceteze pe un bolnav și trecând pe lângă casa unui boier, un câine mare scăpând din lanțuri și din poartă alergând asupra lui s-a suit cu picioarele dinainte pe umerii lui, vrând cu dinții să muște fața sfântului. Iar el a suflat asupra lui și făcându-și semnul crucii, îndată câinele a murit și l-a aruncat sfântul de pe umerii săi.

O femeie oarecare, pe nume Alexandra, din cetatea ce se numea Arisva, având duh de mânia, care pe mulți vătămă, a fost adusă la slujitorul lui Dumnezeu, Partenie, iar el, certând pe duh, a tămăduit-o și a trimis-o sănătoasă la ai săi. Pe o altă fecioară, fiică a lui Sinodie, din cetatea Avideniei, fiind muncită de diavol și prin munți rătăcindu-se, au prins-o părinții, au dus-o la dreptul, care a tămăduit-o prin punerea mâinilor și prin rugăciune. Pe un ostaș, anume Axan, cu toate mădulele slăbănogite, spălându-l cu apă și rugându-se lui Dumnezeu pentru dânsul, l-a făcut sănătos.

Asemenea minuni ca acestea auzindu-le Ahilie, arhiepiscopul Cizicului, a chemat pe Sfântul Partenie la dânsul și l-a făcut episcop în cetatea Lampsacului. Aici, Sfântul a dărmătoat toate capștile idolești și a zidit biserici, înfruntând toate ispitele, mahnindu-se și rugându-se mult pentru păgânii din cetate, care batjocoreau dreapta credință și se închinău idolilor.

Sfântul Partenie a fost înzestrat de Dumnezeu și cu un alt mare har, și anume acela de a învia morții, căci în timpul vieții sale a înviat trei morți. Pe un om care căra o piatră pentru biserică și care, prin lucrarea duhurilor necurate, a fost omorât de boi, sfântul l-a înviat prin rugăciune, așa cum a făcut și cu un alt bărbat care se spânzurase în biserică, tot din lucrarea diavolului, dar și cu un tânăr care murise de dizenterie. Cuviosul Partenie avea și darul înaintevăderii și al profeției, știind că un arhiepiscop avea să moară din pricina iubirii de arginți și dând sfat arhidiaconului care urma să preia funcția să facă multă milostenie, ca să aibă roade.

După ce și-a petrecut toată viața privind la dragostea de Dumnezeu, și nu la plăcerile acestei lumi, Sfântul Partenie s-a îmbolnăvit și a trecut la cele veșnice, continuând să facă minuni și după ce a fost îngropat cu mare cinste. El îi apără pe oamenii din zilele noastre de orice capcană răuvoitoare, îi salvează din primejdii și rezolvă în chip minunat situațiile dificile, întrecând, de cele mai multe ori, nădejtile oamenilor.

Să ne rugăm Sfântului Partenie și să cerem grabnicul lui ajutor; el fiind, un doctor fără de plată și mare făcător de minuni, care pe cei leproși îi curăță, diavolii din oameni îi scoate și toata boala tămăduiește. Amin.

Pr. Daniel Budeanu

Parohia Motru I

Sursă foto: doxologia.ro

Traduceri. Uriașii în Biblie (1)

Biblia descrie multe persoane ca fiind uriașe și, de asemenea, menționează câteva grupuri de oameni uriași. Interpreții au speculat cu privire la dimensiunea acestor oameni, cu presupuneri variind de la 6 picioare (cca. 1,83 m) până la mai mult de 30 de picioare (9,14 m) înălțime. De asemenea, pe Internet a fost răspândită o mare cantitate de informații false despre giganții din Biblie, împreună cu câteva imagini false ale presupușilor giganți. Deci, acești giganți au existat cu adevărat? Dacă da, cât de mari erau?

Acest articol analizează toți indivizii și grupurile de oameni descrise ca giganți în Scriptură. În continuare, vor fi examinate câteva înregistrări antice și date arheologice, care coroborează unele dintre datele biblice. Articolul se încheie cu un studiu despre cât de mari ar fi putut fi acești oameni, pe baza a ceea ce înțelegem în prezent din genetică și biologie.

Giganții în Vechiul Testament

Una dintre cele mai vechi mențiuni despre giganți în Biblie se găsește în Facere cap. 14:

„Și în al patrusprezecelea an au venit Kedarlaomer și regii, care țineau cu el, și au bătut pe *Refaimi* la Așterot-Carnaim, pe *Zuzimi* la Ham, și pe *Emimi* la Șave-Chiriataim; Iar pe Horei i-a bătut la muntele lor Seir și până la El-Faran, care e lângă pustiu. Apoi, întorcându-se de acolo, au venit la Ain-Mișpat sau Cadeș și au bătut toată țara Amaleciților și pe toți *Amoreii*, care locuiau în Hațaton-Tamar” (Fc. 14, 5-7, subl. a.).

Facerea 14 nu dezvăluie că Refaimii, Zuzimii, Emimii sau Amoreii erau uriași, dar această informație poate fi găsită în alte locuri.

Amoreii

Amoreii sunt menționați de mai mult de 80 de ori în Scriptură, iar de la început, unii au fost aliați cu Avraam (Fc. 14, 13). Erau descendenți ai nepotului lui Noe, Canaan (Fc. 10, 15–16). Deși Biblia nu oferă aceste informații, generalul evreu devenit istoric Flavius Iosif dă numele strămoșului lor ca Amorreu¹.

În timp ce amoreii sunt menționați în aceleași contexte ca și alți giganți de câteva ori, ei sunt descriși în mod specific ca giganți în Profeții mici:

„Eu am prăpădit pe Amorei dinaintea lor, *oameni înalți la stat ca cedrii și falnici ca stejarii*; am nimicit rodul lor sus și rădăcina jos! Eu v-am scos pe voi din țara Egiptului și patruzeci de ani v-am purtat prin pustiu, ca să luați în stăpânire țara Amoreilor” (Amos 2, 9-10).

Prin Amos, Dumnezeu a declarat clar că amoreii erau în general foarte înalți și puternici. Unii ar putea minimiza descrierea amoritilor din acest pasaj, deoarece aceste versete folosesc un limbaj figurat, dar există câteva motive întemeiate pentru a lua acest pasaj într-un sens literal.

Ideea că amoreii erau uriași este susținută de raportul iscoadelor pe care Moise le-a trimis în țara Canaanului. Amoreii erau unul dintre grupurile de oameni pe care le-au văzut (Num. 13, 30) și susțineau că „tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari” (Num. 13, 33). Este grăitor că, în răspunsul lor, Iosua și Caleb nu au contestat dimensiunea locuitorilor țării (Num. 14, 6–9)².

Emimii

Deuteronom 2 dezvăluie că Emimii, care înseamnă probabil „teroare”, erau giganți:

„Înainte au locuit acolo Emimii, popor mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac; Și aceștia se socoteau printre Refaimi (ebr. *urîași*), ca fiii lui Enac; iar Moabiții îi numesc Emimi” (Deut. 2, 10-11).

Moise i-a spus poporului că Emimii obișnuiau să trăiască în teritoriul pe care Dumnezeu l-a dat descendenților fiului lui Lot, Moab (Fc. 19, 37).

Zuzimii (Zomzomimii)

Zomzomimii (aproape sigur aceiași cu Zuzimii din Facere 14, 5) au fost numiți și uriași și enumerați în același capitol ca și Emimii:

„Acesta se socotea a fi pământul *Refaimilor* (=urîași), căci *Refaimii* locuiseră înainte într-însul. Amoniții însă îi numeau *Zomzomimi*. Poporul acesta fusese mare, mult la număr și înalt la statură, ca fiii lui Enac; dar Domnul îi pierduse de la fața Amoniților și-i alungaseră aceștia și se așezaseră în locul lor” (Deut. 2, 20-21).

Aceste versete explică faptul că un grup de uriași, cunoscut sub numele de Zomzomimi a trăit în țara lui

Amon, „o țară a uriașilor”. Dumnezeu i-a distrus pe Zomzomimi, pentru ca descendenții fiului lui Lot, Ben-Ami (amoniții), să poată trăi în țară (Fac. 19, 38).

Conform Facere 14, 5, Zuzimii erau în țara lui Ham. Acest lucru poate să facă referire la fiul lui Noe, Ham, din moment ce ei au descins din el. Dar este mai probabil o referire la *hamatiți*, care erau descendenții lui Canaan, fiul lui Ham. În timp ce Zuzimii și Zomzomimii ar fi fost grupuri de oameni diferiți, există suficiente asemănări în nume, descriere și locație geografică pentru a deduce că erau variante de nume pentru același grup.

Refaimii

Cel mai comun termen folosit pentru a descrie giganții în Biblie este „refaim” (de exemplu, Deuteronom 3, 11, 13). Se poate referi la un anumit grup de oameni³, sau poate fi un termen care înseamnă, pur și simplu, „urîași”. Forma singulară, *raphah*, apare și de mai multe ori (de exemplu, 2 Regi 21, 16, 18, 20)⁴.

Al treilea capitol al Deuteronomului conține o relatare interesantă despre victoria israeliților asupra lui Sihon, regele amoreilor, și a lui Og, regele Vasanului. Aici aflăm un detaliu intrigant despre Og:

„Căci numai Og, regele Vasanului⁵, mai rămăsese din Refaimi (urîași – n.a.). Iată patul lui, pat de fier, și astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coți și lat de patru coți, coți bărbătești” (Deut. 3, 11).

Unele traduceri folosesc cuvântul *sarcofag* (NEB) sau *sicriu* (TEV, CEV) în loc de *pat*, pentru cuvântul ebraic עֶרֶס (*eres*). Majoritatea Bibliilor engleze redau acest termen ca *pat*, ceea ce are sens, deoarece *eres* înseamnă *canapea*, *divan* sau *pat*. De asemenea, ar fi într-adevăr ciudat să-l traducem prin *sarcofag*, deoarece acestea erau făcute din piatră sau marmură, iar „patul” lui Og era din fier.

Dacă Moise s-a referit la patul sau sicriul lui Og nu este deosebit de relevant pentru discuția de față. Cu toate acestea, dimensiunea acestui obiect este remarcabilă. Ni se spune că avea nouă coți lungime și patru coți lățime „coți bărbătești”. Deoarece cotul bărbătesc are aproximativ 18 inci (45 cm) lungime, atunci patul sau sicriul lui Og avea aproximativ 13,5 picioare lungime (4,05 m) și 6 picioare lățime (1,80 m). Pentru a pune acest lucru în perspectivă, dacă s-ar fi ridicat în cap, înălțimea acestui pat ar fi fost exact de două ori mai înalt decât o persoană care are o înălțime de 6 picioare și 9 inci (2 metri). Desigur, Og s-ar putea să nu fi fost la fel de mare ca patul lui. Unii autori au încercat să minimizeze semnificația acestor dimensiuni, dar Biblia îl identifică în mod clar pe Og ca fiind un gigant.

Nefilimii

Cea mai veche mențiune în giganți din Biblie este chiar înainte de relatarea Potopului:

„În vremea aceea, s-au ivit pe pământ uriași (*nephilim* – n.a.), mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începu-seră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime” (Fc. 6, 4).

Cuvântul tradus ca „uriași” în acest verset este cuvântul ebraic *nephilim*, iar multe versiuni ale Bibliei îl redau pur și simplu ca atare. Au existat multe dezbateri asupra sensului acestui cuvânt. Unii cred că provine de la verbul ebraic *naphal*, în timp ce alții susțin că este de la substantivul aramaic *naphil*⁶. Acești indivizi sunt descriși în ebraică ca *gibborim* („oameni puternici”)⁷.

Nephilimii au fost menționați din nou când iscoadele s-au întors din misiunea lor de explorare a țării Canaanului. Acești bărbați au spus că Ahiman, Șeșai și Talmi (urmașii lui Enac, strămoșul enaciților) locuiau în Hebron. Ei au mai spus: „Dar poporul care locuiește în el, este îndrăzneț și orașele sunt întărite și foarte mari, ba și pe fiii lui Enac i-am văzut acolo” (Numeri 13, 29). Capitolul se încheie cu zece iscoade care dau un „raport rău”, încercând să-i convingă pe israeliți că nu ar putea cucerii țara:

„Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari. Acolo am văzut noi și uriași, pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor; și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi lor” (Num. 13, 33-34).

Fiii lui Enac (enaciții, anachimii)

Enaciții au fost menționați în câteva dintre pasajele de mai sus. Ei au fost probabil cei mai cunoscuți dintre uriașii care locuiau în țara Canaanului în timpul leșirii. După cum se spune în versetul de mai sus, ei făceau parte din *nephilim*. Dacă *nephilim* se referă pur și simplu la uriași în general, se spune că enaciții sunt uriași în

Numeri 13, 33, ceea ce este în concordanță cu descrierea lor din acest pasaj. Deci, amoreii și alți oameni uriași ar fi, de asemenea, *nephilim*. Dacă *nephilim* se referă la un anumit trib uriaș, atunci Enaciții făceau parte din acest trib.

Numeri 13, 23 afirmă că Ahiman, Șeșai și Talmi erau descendenți ai lui Enac, care era evident strămoșul enaciților. Atât Emimii, cât și Zamzumimii au fost comparați cu Enaciții, deoarece ambii erau „un popor la fel de mare, de numeros și de înalt ca fiii lui Enac (enaciții)” (Deuteronom 2, 10, 21; 9, 2).

Enac era fiul lui Arba (Iosua 15, 13). Se știu puține

despre Arba, iar strămoșii lui nu sunt amintiți. Cu toate acestea, el a fost aparent oarecum legendar, așa cum indică declarațiile între paranteze din text când apare numele său. Cetea Hebron, unde s-au stabilit și au fost îngropați Avraam, Isaac și Iacov, a fost numită și Chiriath-Arba. Ni se spune că „Arba a fost cel mai mare om dintre enaciți” (Iosua 14, 15) și „tatăl lui Enac” (Iosua 15, 13; 21, 11)⁹. Chiriath-Arba a mai fost numit și „Mamvri” în Facere 35, 27. Mamvri era un amoreu, care era un aliat al lui Avram (Facere 14:13). Acest om deținea niște stejari, printre care s-a așezat Avraam și, la un moment dat, o parte din Hebron a devenit sinonimă cu numele său.

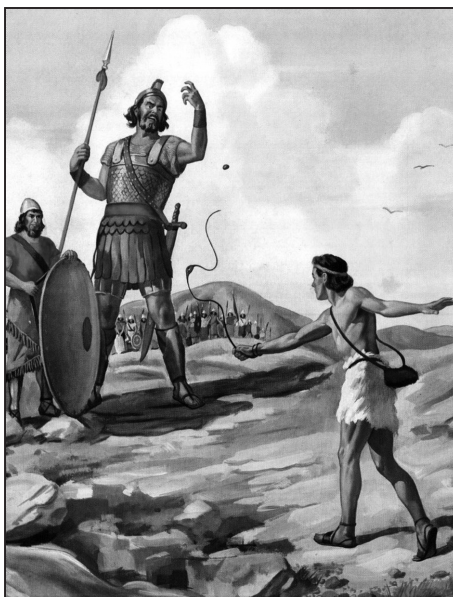
mă cu numele său.

Iosua a purtat mai multe bătălii cu enaciții și amoreii. În cele din urmă, el „a nimicit pe *Anachimii* din munți: din Hebron, din Debir, din Anab, din toți munții lui Iuda și din toți munții lui Israel; Iosua i-a nimicit cu totul împreună cu cetățile lor. Niciunul dintre *Anachimi* nu a mai rămas în țara fiilor lui Israel; au rămas numai în Gaza, în Gat și în Așdod” (Iosua 11, 21–22). Aceste acțiuni au pregătit scena celebrei relatări despre Goliat din 1 Regi.

Tim Chaffey, answersingenesis.com

Traducere de prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursă foto: revistaromaniamare.ro

1. Iosif, Flavius, *Antichitățile evreilor I*, 6, 139 (n. a.).

2. Cărțile necanonice Baruh 3, 22–28 și Sirah 16, 6–9 indică faptul că uriașii (greacă: *gigantes*, respectiv *gigantōn*) au trăit în țara Canaanului înainte ca Israel să-i cucerească. Pasajul din Baruh afirmă că „au pierit pentru că nu aveau înțelepciune, au pierit prin nebulia lor” (Bar. 3, 28) (n. a.).

3. Acesta a fost punctul de vedere al lui CF Keil, care, comentând 2 Regi 21, 16–22, a afirmat că „Rafa a fost tatăl tribului Refaimilor, un trib străvechi de statură gigantică, din care au mai rămas doar câteva familii chiar și pe vremea lui Moise” (n. a.).

4. Strict vorbind, există două forme ebraice singulare cu ortografii ușor diferite (și inițial pronunțate ușor diferit): *רָפָא* (*rapha*) și *רָפָה* (*raphah*). Dar acestea par a fi doar două variante pentru același cuvânt. (n. a.).

5. Sihon, regele amoreu al Heșbonului, poate să fi fost și el un uriaș. El a fost amoreu și este enumerat în aceleași contexte ca și alți giganti (de exemplu, Numeri 21, 21–35; Deuteronom 2, 24) (n. a.).

6. În aramaică, cuvântul *naphil* (נָפִיל) are ' (*yod*) suplimentar și înseamnă gigant. Forma de plural a acestui substantiv este *nephilin*,

care este echivalent cu cuvântul ebraic *nephilim* (Pluralele masculine aramaice au o terminație „-in”, în timp ce pluralele masculine ebraice au o terminație „-im”). În mod interesant, acesta este și cuvântul aramaic folosit pentru constelația Orion, numită după uriașul vânător al mitologiei. (n. a.)

7. Mulți alți indivizi din Scriptură sunt clasificați ca „oameni puternici” (*gibborim*), dar acest lucru nu înseamnă neapărat că erau uriași (de exemplu, Nimrod la Facere 10, 8 și „oamenii puternici” ai lui David în 2 Regi 23, 8–39). Așa că, deși nu toți *gibborimii* au fost uriași, se pare că toți uriașii ar fi fost *gibborim*. Este intrigant faptul că în Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament ebraic, Nimrod este numit „uriaș” și „vânător uriaș” (Geneza 10, 8–9) — nu un vânător de uriași, ci un uriaș care a fost un vânător. (n. a.)

8. Cf. Facerea 23, 2; 35, 27; Iosua 15, 13, 54; 20, 7; Judecători 1, 10. Facerea 23, 19 spune: „După aceasta, Avraam a îngropat pe Sarra, femeia sa, în peștera din țarina Macpela, care e în fața lui Mamvri sau a Hebronului, în Canaan” (n. a.).

9. Unii au zis că Arba nu era un nume personal, ci doar numele orașului principal al enaciților. Așa este privit Arba în Septuaginta. (n. a.)